

Θερινό Σχολείο ή επιτήρηση

Ο όρος Θερινό Σχολείο έχει συνδεθεί τις τελευταίες δεκαετίες με τα Summer Schools.

Πόσοι, άραγε, γνωρίζουν ότι το θερινό σχολείο υπήρξε εκπαιδευτικός θεσμός στη χώρα μας, που λειτούργησε στα χωριά των μετακινούμενων κτηνοτρόφων μέχρι τη δεκαετία του 1970.

Ανήκω, λοιπόν, σε αυτή τη γενιά που πρόλαβε και φοίτησε σε αυτό το σχολείο. Επειδή δεν ολοκληρώναμε τη σχολική χρονιά στα χειμαδιά, συνεχίζαμε στο ορεινό χωριό, σε ειδικό θερινό σχολείο, από όπου και παίρναμε τα ενδεικτικά μας. Με την διαφορά ότι το σχολείο αυτό διαρκούσε ολόκληρο το καλοκαίρι. Μέχρι τα τέλη Αυγούστου. Δεν είχαμε ουσιαστικά διακοπές. Ίσως γι' αυτό να διακρινόμασταν στα γράμματα!

Τι θυμάμαι, λοιπόν, περισσότερο. Θυμάμαι την καμπάνα των πρωινών. Στον Άγιο Νικόλαο, έξω από την εκκλησία, υπήρχε μία καμπάνα κρεμασμένη ανάμεσα σε μία κορομηλιά και μία δαμασκηλιά. Αυτήν την καμπάνα την χρησιμοποιούσαμε για την πρωινή σύναξή μας στο σχολείο. Αναλάμβαναν δύο επιμελητές, οι οποίοι είχαν αυτήν την ευθύνη. Προσωπικά θυμάμαι τον Τέλη τον Φερφέλη να προσφέρεται, καθώς το σπίτι τους ήταν δίπλα ακριβώς.

Το ενδιαφέρον σε αυτή την υπόθεση ήταν ότι, επειδή τα ρολόγια ήταν σπάνια, τον χρόνο τον μετρούσαμε με τον ήλιο. Υπήρχε μια γρεντιά στο κοντινό σπίτι του Ανδρέα Καρατζίου που εξείχε και, όταν η σκιά της πήγαινε σε ένα σημάδι που είχαμε βάλει, τότε χτυπούσαμε την καμπάνα. Αυτό σήμαινε ότι η ώρα σύναξης καθοριζόταν από τον ήλιο και όχι από το ρολόι... Θυμάμαι τα μπουκάλια με νερό και στραγάλια παρατεταγμένα στα περβάζια, για να πίνουμε στο διάλειμμα, καθώς βρύση στο σχολείο δεν υπήρχε. Τα στραγάλια μαζί με τις καραμέλες και τα λουκούμια τα ψώνιζαν οι μανάδες στο Επταχώρι, στο τελευταίο κονάκι.

Θυμάμαι τον δάσκαλό μας με την γυναίκα του, τον Δημήτρη Στασινό με την κυρά Βασιλική, να μένουν στη μία από τις δύο αίθουσες, που δεν χρησιμοποιούνταν. Το δάσκαλο αναλάμβαναν οι γονείς σε ό,τι αφορούσε την διατροφή του. Του πηγαίναμε εμείς το φαγητό σε κλειδώτα. Η μάνα μου, όταν ήταν η σειρά μας, τις τηγανητές πατάτες τις έκανε στρογγυλές για να τον τιμήσει. Τις Κυριακές τον φιλεύαμε στα σπίτια.

Θυμάμαι τις τιμωρίες. Ιδιαίτερα των συμμαθητών μας που είχαν παλιννοστήσει από την προσφυγιά στην Αλβανία και τα ελληνικά τους ήταν προβληματικά. Πολλά περιστατικά έχουν διασωθεί ως ανέκδοτα στην κοινότητά μας.

Θυμάμαι...

Κι αναρωτιέμαι: Πού σταματούσε η εκπαίδευση και πού

άρχιζε η επιτήρηση σε αυτόν τον θεσμό. Όπως και να είναι, νοσταλγώ....

ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΙΤΣΙΑΚΟΣ